

Școala
Gimnazială
„Prof. Ion
Vișoiu” Chitila,
59 ani de
existență

5

19 februarie
- Ziua
Constantin
Brâncuși,
sărbătoare
națională

7

Personalități
ale Ilfovului

9

CCD Ilfov
- Cărți
frumoase,
daruri
prețioase

12

condeie Ilfovene

Nr. 41 | februarie 2021 | Publicație de cultură

„Stemele Principatelor Unite” la Muzeul Național de Istorie a României

150 de ani de la prima serbare a românilor de pretutindeni

„Citește-mi 100 de povești!”, proiect de transformare a grădinițelor publice în grădinițe bibliotecă

Carte

„Bobârnacul tămăduitor“, dat acolo unde doare...

Motto: „Mă-nconjoară-o lume calmă,
Dar cum reușii s-o fac?
Unora le-am tras o palmă,
Altora - un bobârnac!“

Acum, pe pandemie, când toată lumea a devenit mai tristă și temătoare, a ajuns la sediul nostru o carte: „Bobârnacul tămăduitor“ de epigramistul Nicolae Mereacre. Când am deschis-o, am citit și am zâmbit de la prima pagină. Erau epigrame, scrise cu panăș. Apoi am devenit curios. Cine este autorul? Născut la 31 ianuarie 1956, la Costești, în raionul Ialoveni. Studii: Universitatea de Stat din Chișinău, Facultatea de Jurnalistică, absolvită în 1981. A activat în presa raională și republicană. În prezent exercită funcția de secretar al raionului Ialoveni. Debut editorial: „În duși buni“ (1994). Cărți publicate: „În duși buni“ (proze umoristice), 1994, Chișinău, Editura Uniunii Scriitorilor, 1994, „Povestea Greblei“ (proze umoristice, epigrame), Editura Altip, Alba Iulia, România, 2013, „La Raport!“ (epigrame și catrene), Editura CRIO SA, Criuleni, 2016. Premii obținute: Premiul Consiliului Județean Alba Iulia (România, proză umoristică, Alba Iulia, 2013); Premiul Festivalului „Întâlnirea epigramiștilor“, epigramă, (Brăila, România, 2014); Premiul Festivalului „AlbUmor“, proză umoristică, (Alba Iulia, 2017), un premiu

luat la Cluj-Napoca. Nicolae Mereacre este membru al Uniunea Scriitorilor din Republica Moldova și membru al Uniunii Epigramiștilor din România. Epigrama este un vechi gen

Epigramistul Nicolae Mereacre, un portdrapel al literaturii românești de peste Prut

literar pe care scriitorii „moftangii“ de azi au trecut-o pe o linie moartă. Nu înțeleg de ce, atât timp cât marii scriitori ai literaturii noastre au scris epigrame și se duelau între ei, de câte ori aveau prilejul, cu acest tip de „spadă“. Garabet Ibrăileanu numea epigrama atât de frumos și exact: „floare din soiul înțepător al rozaceelor“. În „Dicționar de terminologie poetică“ (Editura „Ion Creangă“, București, 1976) autorii adaugă definiției date acestui gen și proprietatea: „specie a poeziei lirice, caracteristică prin scurtimea ei“. Irina Petras, în „Genuri și specii literare“ (Editura „Demiurg“, București, 1993), adaugă conținutului definiției și caracteristica de „mic poem“, iar dacă ne ducem mai în urmă, și Lazăr Șăineanu introduce în definiția epigramei sintagma „poezie scurtă“. Aspectul evidențiat poate fi regăsit și în alte surse care definesc epigrama, semn că era integrată literaturii. Dacă modernii acordau epigramei un loc în galaxia genurilor literare, postmodernii, ca adepti ai ludicului, pasișei și parodiei, au exclus-o tacit, filonul ironic folosindu-l în propriile versuri. După 89, acaparând și revistele literare, și asociațiile scriitoricești, și chiar Uniunea Scriitorilor din România (USR), optzeciști elitiști au trecut-o la „genuri ușoare“. Revistele literare nu au încurajat genul. „Epigramistul Nicolae Mereacre, acumulând o experiență bogată de viață, observă cu ușurință lacunele și metehnele din societate ca să le traspună cu sarcasm în catrenele sale cu pretenții epigramatice, cum le definește domnia sa, cu modestia care-l reprezintă.“ (Ion Cuzuioac - coleg epigramist) Cartea „Bobârnacul tămăduitor“ este scrisă cu har de scriitor și de umorist, meritând toată aprecierea noastră, cei care mai avem timp și chemare spre a mai deschide o carte... Chiar dacă usturător, câteodată bobârnacul mai este și tămăduitor! Urmează câteva exemple...

Unui fost...

Cu punga plină, bun de gură,
O ține din beție-n chef,
La cum se laudă și-njură,
Se vede c-a fost mare șef.

O legitate

Nu prea de mult am observat
O legitate naturală:
Să fii un prost e complicat,
Căci concurența dă năvală.

Lamentare în epoca internetului

Am pensia mai mult de-o mie,
Nici traiul nu e de prăpăd,
Doar că nepoții și copiii
Pe Skype i-aud, acolo-i văd.

Despre un coleg de școală (de curând ajuns ministru)

Știu că demult, din clasa șaptea,
Țintea un post mai aurit,
Dar, cum e un netot ca noaptea,
Mă mir că drumul l-a găsit.

Puținul mult

Când vreau ceva cumva s-obțin,
Eu glasul inimii ascult,
Mă mulțumesc și cu puțin,
Dar cel puțin să fie mult.

În secolul XXI...

...Afli, dacă strict socoți,
Concurența între state:
Cine are mai mulți hoți,
Mafii și prostituate.

Lauda de sine...

În ale sale - activități
Se laudă, precum îi place,
Că are două facultăți,
Cât despre studii insul tace.

Intrus și analfabet

Ajuns mai mare pe cultură,
Își zice mulțumit de sine:
Vai, lume, câtă incultură!
Eu cred c-aicea e de mine.

Eternul ales

Prins în flagrant, eternul deputat
Își etală neapărat clemența:
„O viață am cerșit și am furat
Doar votul care face diferența...”

Scuza leneșului

„- De vrei să fii bogat, nu glumă,
Muncește mult, până târziu...”
O fi și-asemena cutumă?
N-am auzit de ea, n-o știu!

Femeia

După gândire lungă, serioasă,
Ajungi să afli într-o bună zi:
Femeia e o carte ne-nțeleasă,
Oricât de multe ori o vei citi.

Când șeful nostru...

Când șeful nostru-ncalcă-o lege
Sau poate niște simple norme,
El ne declară, se-nțelege,
Că astea sunt numai reforme.

Una dintre ele

În straie noi și cu ținută-aleasă,
Cu creme pe picioare și pe mâini,
Se vrea să fie tânără, frumoasă,
De aia zilnic stă printre... bătrâni.

Alegătorii și alesul lor

Doar pentru câteva monede
L-au susținut, în slăvi l-au pus,
Și l-au urcat atât de sus,
Că nimeni astăzi nu-l mai vede.

„Citește-mi 100 de povești!“, proiect de transformare a grădinițelor publice în grădinițe bibliotecă

Ministerul Culturii, Ministerul Educației și Cercetării și Asociația OvidiuRo au semnat un protocol de colaborare pentru stimularea lecturii în grădinițe și familie în cadrul proiectului „Citește-mi 100 de povești!“. Programul, înscris sub egida Proiectului „România Educată“, derulat de Administrația Prezidențială, urmărește stimularea lecturii în rândul copiilor (prin participarea la ateliere de lectură) și de dezvoltarea atenției, vocabularului, imaginației și motivației pentru învățare. Este un program de educație non-formală și de alfabetizare funcțională prin dezvoltarea

literației și a obiceiului de învățare, în special pentru copiii din familiile defavorizate și izolate cultural. În următorii cinci ani, toate grădinițele publice din România ar trebui să devină insule de lectură și cultură pentru copii - Grădinițe Bibliotecă - dar pentru a primi acest statut cadrele didactice trebuie să dezvolte un plan anual de lectură dedicat copiilor, cu sesiuni săptămânale de lectură, cu invitați care să le citească celor mici. Asociația „OvidiuRo“ va oferi cadrelor didactice sesiuni de formare centrate pe literație, punând accent pe modalitatea de a le citi copiilor, de a le capta atenția și de a le stimula curiozitatea. Grădinițele vor fi dotate cu un important fond de carte tipărită și în format digital, iar copiii vor primi cărți pentru acasă, pentru a încuraja lectura în familie. Grădinițele interesate să participe la acest program de pot înscrie pe platforma programului național „Citește-mi 100 de povești!“ a Asociației OvidRo. ■

„Malaxa“, un film cu început, cuprins și sfârșit incert

În 1996 am lucrat cu o grupă de specialitate la Arhiva Națională de Film pentru a identifica imagini filmate într-o mare uzină construită în perioada 1919-1921 la margine de București, undeva în est, pe câteva hectare achiziționate de la stat. După găsirea imaginilor, lipite cap la cap, s-a realizat un film documentar pe film de 35 mm cu o durată de 18 minute, s-a mixat cu sunet și s-a tras copie standard. Filmul s-a intitulat „Uzinele Malaxa“. Dar cine a fost Malaxa, de s-a numit filmul așa? Ing. Niculae Malaxa, s-a născut la Huși în 1884 și a fost diplomat al Politehnicii din Karlsruhe-Germania în 1912. Niculae Malaxa a fost un geniu care la 3 august 1921 a fondat prima societate pentru construcție de mașini în asociere cu Alex Periețeanu, specialist în tehnică și administrație feroviară. A apelat la marele arhitect al vremii, Horia Creangă, pentru proiectare și construire a marii fabrici Malaxa. Fabrica, la început, s-a ocupat cu reparații de vagoane și locomotive. La 1 ianuarie 1928, s-a ridicat primul stâlp al Fabricii de Locomotive Malaxa, una dintre cele mai performante fabrici de locomotive din Europa.

La 28 decembrie 1928, uzinele Malaxa au livrat livrat prima locomotivă tip G 10, sub licență Borsig. În 1934 a fabricat primele automotoare de 115 CP în România, iar în 1935 primul motor Diesel de 150 CP din România, sub licența MAN. În 1936, colectivul uzinei a construit prima locomotivă Diesel mecanică tip LD 2, cu o putere de 120 CP, pentru manevră ușoară. În 1937 s-a fabricat un automotor dublu, aerodinamic pe 8 osii de 550 CP și a fost medaliat la Târgul Internațional de la Belgrad. Uzinele Malaxa, în 1936, au fabricat prima locomotivă cu abur seria 151.001, construcție originală românească, fiind la vremea aceea cea mai puternică din Europa (126 km/oră). Uzinele Malaxa au fabricat și dotat căile ferate cu tot felul de vagoane, locomotive, automotoare care au făcut cinste României. Uzinele Malaxa au suferit diferite etape de nume și dezvoltare. S-au numit Malaxa între anii 1921-1948. Apoi „Uzinele 23 August“ între anii 1948-1966, Uzinele 23 August - Faur, între anii 1966-1990. S.C. Faur S.A. - 1990-2005, iar acum Faur. Din ce au fost în trecut Uzinele Malaxa - 23 August au mai rămas parțial construcțiile. Din vestita uzină de locomotive, motoare și alte utilaje necesare economiei naționale a rămas numai numele în istorie. După privatizare, uzina s-a „scufundat“. Totuși, istoria va menționa numele Malaxa. Totul a fost un film cu un început, cuprins și un sfârșit incert pentru viitor. În 2021 „construcțiile“ lui Malaxa vor împlini, la 3 august, 100 de ani. ■

Victor Colonelu, regizor

24 februarie - Dragobetele - sărbătoarea iubirii la români

Pe 24 februarie, spiritualitatea populară consemnează „Ziua lui Dragobete”, zeu al tinereții în Panteonul autohton, patron al dragostei și al bune dispoziții. Dragobete era ziua când fetele și băieții se îmbrăcau în haine de sărbătoare și, dacă timpul era frumos, porneau în grupuri prin lunci și păduri, cântând și căutând primele flori de

primăvară. Fetele strâneau în această zi ghiocei, violele și tămâioase, pe care le puneau la icoane, pentru a le păstra până la Sânziene, când le aruncau în apele curgătoare. Dacă, întâmplător, se nimerea să găsească și fragi înfloriți, florile acestora erau adunate în buchete ce se puneau, mai apoi, în lăutoarea fetelor, în timp ce se rosteau: „Floride fragă / Din luna lui Faur / La toată lumea să fiu dragă / Urâciunile să le desparți”.

În dimineața zilei de Dragobete fetele și femeile tinere strâneau zăpadă proaspătă, o topeau și se spălau cu apa astfel obținută pe cap, crezând că vor avea părul și tenul plăcute admiratorilor. De obicei, tinerii, fete și băieți, se adunau mai mulți la o casă, pentru a-și „face de Dragobete”, fiind convinși că, în felul acesta, vor fi îndrăgostiți întregul an, până la viitorul Dragobete. Această întâlnire se transformă, adesea, într-o adevărată petrecere, cu multă voie bună. De multe ori băieții mergeau în satele vecine, chiuind și cântând peste dealuri, pentru a participa acolo la

sărbătoarea Dragobetelui.

El este sărbătorit în ziua împerecherii păsărilor care se strâng în stoluri, ciripesc și încep să-și construiască voioase cuiburile. Păsările neîmperecheate în această zi rămăneau stinghere și fără pui până la Dragobetele din anul viitor.

Asemănător păsărilor, fetele și băieții trebuiau să se întâlnească pentru a fi îndrăgostiți pe parcursul întregului an. Pretutindeni se auzea zicala: „Dragobetele sărută fetele!” ■

George V. GRIGORE

Curtea Domnească a Cantacuzinilor de la Afumați

clopotnița (care este folosită și în prezent), a construit zeci de chilii și a ridicat ziduri înalte. Din 1799 până în 1821, domeniul a aparținut lui Alexandru Ipsilanti, conducător al revoluționarilor eteriști, însă a fost atacat și ruinat de armata turcă. În 1834, Alecu Schina a moștenit Curtea Domnească, timp în care a donat vase sfinte și un chivot de argint, existente încă. Negustorul cuțovlah, Sterie Dumba din

Prima atestare documentară a comunei Afumați a avut loc în 1510, deși, în hărțile din anii 1400, este menționată deja o mică așezare umană. Moșia Afumaților a aparținut inițial domnitorului Radu cel Mare al IV-lea, la curtea domnească a acestuia născându-se și Radu de la Afumați. Comuna Afumați dispune de o „comoară” în ceea ce privește obiectivele turistice: Zidurile cetății lui Radu de la Afumați, Pădurea peisagistică, cele 5 lacuri de agrement, dar și Conacul

Cantacuzin și Biserica Adormirea Maicii Domnului, cele din urmă formând Curtea Domnească a Cantacuzinilor. Atât conacul cât și biserica au fost construite în 1696, de boierul Constantin Cantacuzino. Acestea au fost în proprietatea familiei de boieri până în anul 1781, când au fost preluate de Alexandru Vodă Ipsilanti, domnitor al Țării Românești și al Moldovei între anii 1774-1782, respectiv 1796-1797). Acesta a ctitorit o mănăstire de maici, a construit

Viena, a cumpărat domeniul în 1845, a delimitat biserica cu două ziduri înalte, apoi a donat-o comunei, restul „curții” rămânând în posesia sa. În 1900, nepotul acestuia, Nicolae Dumba, a început lucrări ample de consolidare și restaurare a moșiei, rămânând în istoria acestui loc drept cel care a „revigorat” situația domeniului domnesc.

Conacul Cantacuzino, intact

Conacul Cantacuzino este amplasat pe Șoseaua Ștefănești. Construit în jurul anului 1696, acesta s-a păstrat intact, cu mici consolidări la finalul secolului al XIX-lea. La etaj se aflau camerele proprietarilor, dar și camere mai retrase în care boierii purtau discuții de afaceri, în timpul balurilor și întâlnirilor. Toate oglinzile și tablourile au modele vegetale deosebite, specifice vremii. La parter și în mansardă se aflau camerele personalului, bucătăria și cămarile. La subsol se află o cramă, ascunsă de ochii curioșilor, în care se spune că se ascundea Constantin Cantacuzino pentru a tăinu planuri alături de oamenii de încredere și aliați. Se zice că din camera de la parter, aflată în dreapta intrării, Constantin Cantacuzino scria mesaje către marii cărturari ai vremii, cerceta hrisoave în greacă sau latină. Tot la această masă a stat și Nicolae Iorga, în vizitele sale la Afumați de la mijlocul secolului trecut. În perioada în care a locuit la Afumați, stolnicul Cantacuzino a continuat să își achiziționeze volume importante, care, conform catalogului rămas martor în acest loc, conținea

literatură religioasă, epopeile homerice, opere clasice grecești și latine, scrieri filosofice ale lui Aristotel ș.a. Nicolae Iorga afirma în 1935, după o vizită la Afumați, că, aici sunt părți și structuri din Curtea Domnească a voievodului Radu, iar beciurile au analogii cu cele de la Curtea Veche din București. În prezent, conacul aparține unei firme. În 2008, obiectivele au intrat într-un amplu proces de restaurare și conservare. Având rangul de monumente istorice categoria A, atât conacul cât și biserica au beneficiat de lucrări ample de renovare, în limita în care legea a permis-o. Conacul a fost tencuit, iar în interior s-a recurs la restaurarea mobilierului vechi și marcat de trecerea timpului. Pereții au fost zugrăviți, parchetul recondiționat, iar în locurile în care nu s-a putut interveni, componentele au fost înlocuite cu replici identice. Pe lângă sediul firmei, conacul găzduiește tururi ghidate, începând cu anul 2011, iar cei ce îi trec pragul se pot bucura chiar de o degustare de vinuri în fosta cramă a stolnicului Cantacuzino. În ceea ce privește biserica, lucrările de modernizare au fost constante. După ce s-a renunțat la sobele din teracotă și s-a trecut la încălzirea centralizată, pe gaz, a fost reparat și acoperișul, înlocuindu-se tabla. În interior a fost refăcută pictura, au fost montate geamuri din termopan și s-a reabilitat podeaua. În 2017, pe 15 august, când a fost prăznuită Adormirea Maicii Domnului, hramul bisericii, a fost inaugurată și noua clopotniță, construită pe latura de acces nordică, spre Șoseaua Ștefănești. ■

Surse: Primăria Afumați, Ziarul Lumina

Bibliografie: Moisiu C., Monografia comunei Afumați, 1974; Lahovari, G. I, Marele Dicționar Geografic al României, București, pag 22, 1898

George V. GRIGORE

Vreme trece, vreme vine...

La 15 ianuarie 2021 am sărbătorit 171 de la nașterea lui Mihai Eminescu, Ziua Culturii Naționale. Eminescu a ridicat limba română pe culmile expresivității și a reușit, prin mijloacele sale de exprimare remarcabile, să creeze poezii care nu se pot traduce în nicio altă limbă, căci nimeni nu va putea să redea delicatețea trăsăturilor sufletești sau frumusețea incontestabilă a naturii în aceeași manieră ca poetul. Eminescu a asimilat viziunile poetice occidentale, creația sa aparținând unui romantism literar relativ întârziat. De ziua Marelui Poet, sărbătorim Ziua Culturii Naționale. Această zi ne îndeamnă să încercăm în fiecare zi să ne consolidăm cunoștințele culturale prin simpla vizită a unui muzeu, vizionând o piesă de teatru sau recitind o poezie de-a lui Eminescu.

15 ianuarie 1871 - 15 ianuarie 2021

150 de ani de la prima serbare a românilor de pretutindeni

Timpromanesc.ro

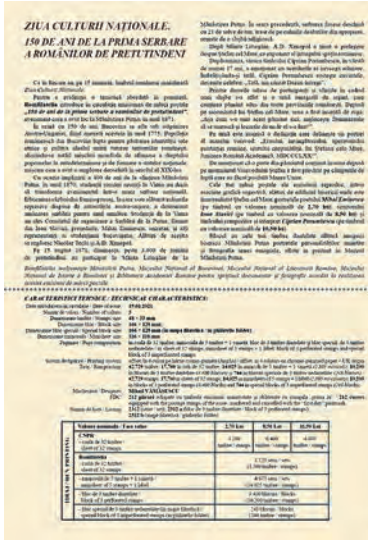
Ca în fiecare an, pe 15 ianuarie, timbrul românesc marchează Ziua Culturii Naționale. Pentru a evidenția o tematică abordată în premieră, Romfilatelia a introdus în circulație emisiunea de mărci poștale „150 de ani de la prima serbare a românilor de pretutindeni“, eveniment care a avut loc la Mănăstirea Putna, în 1871. În urmă cu 150 de ani, Bucovina se afla sub stăpânirea Austro-Ungariei, fiind anexată acesteia în anul 1775. Populația românească din Bucovina lupta pentru păstrarea identității sale etnice și cultiva idealul unirii tuturor teritoriilor românești, aliniindu-se astfel mișcării mondiale de afirmare a dreptului popoarelor la autodeterminare și de formare a statelor naționale, mișcare care a avut o amploare deosebită în secolul al XIX-lea. Cu ocazia împlinirii a 400 de ani de la sfințirea Mănăstirii Putna, în anul 1870, studenții români reuniți la Viena au decis să transforme evenimentul într-o mare serbare națională.

Izbucnirea războiului franco-prusac, la care s-au alăturat măsurile represive dispuse de autoritățile austro-ungare, a determinat amânarea serbării pentru anul următor. Studenții de la Viena au ales Comitetul de organizare a Serbării de la Putna, format din Ioan Slavici, președinte, Mihai Eminescu, secretar, și alți reprezentanți ai studențimii bucovinene. Alături de aceștia se regăsesc Nicolae Teclu și A.D. Xenopol. Pe 15 august 1871, dimineața, peste 3.000 de români de pretutindeni au participat la Sfânta Liturghie de la Mănăstirea Putna. În seara precedentă, serbarea fusese deschisă cu 21 de salve de tun, trase de pe culmile dealurilor din apropiere, urmate de o slujbă religioasă. După Sfânta Liturghie, A.D. Xenopol a ținut o prelegere despre Ștefan cel Mare, ca exponent al întregului spațiu românesc. După-amiaza, vioara tânărului Ciprian Porumbescu, în vârstă de numai 17 ani, a emoționat cu

acordurile ei întreaga adunare. Îmbrățișându-și tatăl, Ciprian Porumbescu rostește cuvintele, devenite celebre: „Tată, am cântat Daciei întregi“. Printre darurile aduse de participanți și sfințite în cadrul unei slujbe s-a aflat și o urnă omagială de argint, care conținea pământ adus din toate provinciile românești. Depusă pe mormântul lui Ștefan cel Mare, urna a fost însoțită de ruga: „Așa cum s-a unit acest pământ aici, mijlocește Dumnezeu să se unească și locurile de unde el s-a luat!“. Pe urnă este înscrisă o dedicație care definește un portret al marelui voievod: „Eroului, învingătorului, aperiatorului esistenței române, scutului creștinătății, lui Ștefanu celu Mare, Junimea Română Academică, MDCCCLXXI!“. De menționat că o parte din pământul conținut în urna depusă pe mormântul Voievodului Ștefan a fost presărat pe câmpurile de luptă care au făcut posibilă Marea Unire. Cele trei mărci poștale ale

emisiunii reproduc, într-o asociere grafică sugestivă, alături de edificiul bisericii unde este înmormântat Ștefan cel Mare, portretele poetului Mihai Eminescu (pe timbrul cu valoarea nominală de 2,70 lei), scriitorului Ioan Slavici (pe timbrul cu valoarea nominală de 8,50 lei) și tânărului compozitor și interpret Ciprian Porumbescu (pe timbrul cu valoarea nominală de 10,50 lei). Blocul cu cele trei timbre dantelate alătură imaginii bisericii Mănăstirii Putna portretele personalităților amintite și fotografia urnei omagiale, aflate în prezent în Muzeul Mănăstirii

Putna. Mapa filatelică este realizată în tiraj limitat de 248 exemplare și este echipată cu blocul special nedantelat al emisiunii numerotat de la 001 la 248, precum și cu reproducerea pe hârtie specială a facsimilului unei scrisori semnate de Ioan Slavici și Mihai Eminescu. Emisiunea de mărci poștale este disponibilă de la 15 ianuarie 2021, în magazinele Romfilatelia. Aceasta este completată de plicul „prima zi“, coala de 32 timbre, minicoala de 5 timbre + 1 vinieta, bloc de 3 timbre dantelate și bloc special de 3 timbre nedantelate. ■

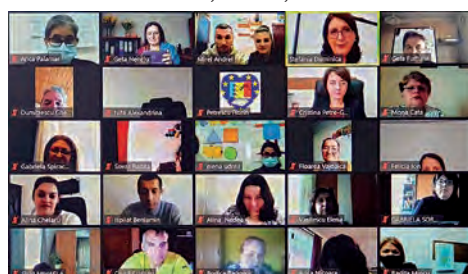
Școala Gimnazială „Prof. Ion Vișoiu“ Chitila, 59 ani de existență

La finalul lunii ianuarie, Școala Gimnazială „Prof. Ion Vișoiu“ din Chitila a marcat a 59-a aniversare dedicată zilelor școlii a cărei activitate a început la 23 ianuarie 1962. Documentele din arhiva școlii, preluate în Monografia scrisă de profesorul Ion Vișoiu, atestă organizarea primului Consiliu Pedagogic al cadrelor didactice în 22 ianuarie 1962. Din acest motiv, începând cu 2003 cele două aniversări sunt sărbătorite împreună, ca Zilele Școlii „Prof. Ion Vișoiu“. Dacă în anii anteriori la această sărbătoare participau, direct, profesori și elevi ai tuturor școlilor și grădinițelor din Chitila, părinți și membri ai comunității locale, contextul sanitar global a făcut ca în acest an sărbătoarea să-și adapteze formatul, participanții „reunindu-se“ în cadrul unui eveniment on-line, un Consiliu Profesoral

George V. GRIGORE

a cărui temă a fost și ea adaptată vremurilor pe care le trăim - „Schimbarea și Reziliența“, cu referință nu numai de perioada dificilă pe care a trăim, dar și trimitere la adaptare, progres și viitor. Prin urmare, invitații - profesori ai școlii, elevi, reprezentanți ai părinților sau ai autorităților publice locale, ai Inspectoratului Școlar Județean Ilfov, colaboratori ai instituției - au trecut în revistă momente din istoria unității de învățământ, au punctat progresele școlii și provocările învățării de la distanță. Alexandrina Niță, directorul Centrului Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov, a adus în atenție participarea elevilor Școlii „prof. Ion Vișoiu“ la evenimentele culturale: „Elevii chitileni sunt extraordinari, dar și profesorii lor, care au întreținut o atmosferă culturală deosebită în Școala Ion Vișoiu, atmosferă care s-a remarcat la toate concursurile la care copiii au participat și au obținut premii. Vă felicit și vă urez mult succes în continuare, recunoașterea valorii și îmi doresc să ne revedem curând față în față“. ■

Festivalul 24 ianuarie - Unirea Principatelor Române, la Centrul de Cultură „Palatele Brâncovenești de la Porțile Bucureștiului“

Printre evenimentele organizate în deșul Ilfov, cu ocazia zilei de 24 Ianuarie, s-a numărat și festivalul prilejuit de Unirea Principatelor Române, la Centrul Cultural „Palatele Brâncovenești“. Proiectul cultural s-a desfășurat în colaborare cu Asociația Culturală „Arta Sonoră“ și a cuprins o serie de recitaluri pentru a marca împlinirea a 162 de ani de la Unirea Principatelor Române. Invitați speciali au fost studenții ai Universității Naționale de Muzică și elevi ai Colegiului Național de Arte „Dinu Lipatti“ care au interpretat creații de Ludwig van Beethoven, Johann S. Bach, George Enescu, Wolfgang Amadeus Mozart sau Claude Debussy. Evenimentele au fost transmise live pe pagina de Facebook „Centrul de Cultură Palatele Brâncovenești“ și au fost organizate cu respectarea tuturor măsurilor de protecție privind pandemia de Covid 19. Cu o zi înainte, în calitate de invitat special al evenimentelor, pianista Adriana Maie, a susținut un recital în Sala Scoalțelor.

La 24 ianuarie, violonistul Ștefan Aprodu, câștigător al Marelui Premiu „The Violin Doc International Online Festival“ a susținut un recital acompaniat de pianistul Cătălin Răducanu. ■

Surse: facebook.com; evenimentemuzeale.ro; cjlfov.ro

Sabia de ceremonie primită de Al. I. Cuza de la prințul sârb Milos Obrenovici

George V. GRIGORE

Acum, după ce am sărbătorit, pe 24 ianuarie 2021, trecerea a 162 de ani de la Unirea Principatelor Române sub conducerea lui Alexandru Ioan Cuza, ca un prim pas către Marea Unire din 1918, putem să aflăm mai multe despre acei ani și istoria lor autentică. Scoborând treptele istoriei noastre lungi și zbuciumate, am găsit o „poveste“ interesantă. Este vorba despre un exponat special aflat în Muzeul de la Cotroceni, având legătură cu Mica Unire - o sabie de ceremonie primită de domnitorul român de la prințul sârb Milos Obrenovici. Acest semn de prietenie venea după ce Cuza a permis și ajutat la trecerea unui transport de arme venit din Rusia și destinat Serbiei.

Leul sârbesc și vulturul românesc se luptă cu șarpele otoman

Sabia este lucrată în atelierele vieneze, are monogramele celor doi conducători și ilustrează lupta comună împotriva otomanilor. Leul sârbesc și vulturul românesc se luptă cu șarpele otoman. Pe sabie se găsește și un text în latină: „Amicus certus in re incerta“ - „Prieten sigur în vremuri nesigure“ sau cum am zice noi: „Prietenul la nevoie se cunoaște“. Sabia este expusă la Muzeul Național Cotroceni și a fost recuperată de la o casă de licitație din străinătate și achiziționată alături de încă o sabie. Transportul de arme destinat Serbiei nu mai era unul secret, pentru că toți vecinii noștri știau de el și-i ceruseră lui Cuza să-l sechestreze. Domnitorul nostru care era și un bun diplomat și un bun prieten cu prințul sârb, cu siguranță și pentru a-i dovedi Mariei Obrenovici că este puternic și curajos, nu a ascultat de nimeni. Nici de englezi, nici de prusaci sau de turci. A trimis armata la Dunăre și a asigurat transportul în siguranță până la sârbi. Transportul cuprindea vreo 80.000 de pistoale, puști, carabine, numai arme de foc, un transport de armament mare pentru acele vremuri. Sabia lui Cuza se găsește în salonul cu același nume, de la Muzeul Național Cotroceni, alături de alte lucruri care i-au aparținut acestuia. ■

Surse: wikipedia.org; historia.ro; enciclopediaromaniei.ro

„Stemele Principatelor Unite“ la Muzeul Național de Istorie a României

Cu prilejul celebrării a 162 de ani de la Unirea Principatelor Române, Muzeul Național de Istorie a României (MNIR) a prezentat publicului, între 22 ianuarie și 15 februarie, în cadrul programului „Exponatul lunii“, micro-expoziția „Stemele Principatelor Unite“, scrie Timpromanesc.ro. Unirea Principatelor prin alegerea unui singur domn, colonelul Alexandru Ioan Cuza, la 5 ianuarie la Iași și 24 ianuarie 1859 la București, a fost o dovadă a dorinței de unire a românilor din Moldova și Țara Românească. Reprezentanții celor două Principate, adunați în Divanele ad-hoc, au înlăturat orgoliile și interesele personale, politice și economice, înțelegând că era un moment istoric pentru națiunea română - momentul în care, după secole, puteau să aleagă un domn pământean și, printr-o dublă alegere, să unifice statul român, construind acea Românie ce fusese un deziderat și un vis romantic cântat de poeți.

Unirea stemelor

Un aspect semnificativ al unirii politice și instituționale a fost, de asemenea, unirea stemelor celor două Principate. Stemele reunesc simbolurile istorice și politice ale unui stat, iar artiștii au încercat să îmbine toate aceste elemente cu ajutorul artei și științei heraldicii, într-o creație care să sintetizeze istoria statului respectiv, ceea ce se poate observa și în cazul stemelor Principatelor Unite ale Moldovei și Țării Românești folosite în vremea lui Cuza. În colecțiile MNIR se păstrează mai multe obiecte de patrimoniu care au pictate, gravate sau ștanțate, cele trei steme ale epocii lui Cuza. În primii ani ai domniei sale, în Principatele Unite a fost folosită o stemă de tranziție, care reunea simbolurile celor două principate Moldova și Țara Românească. Stema avea două scuturi alocate, pe primul fiind reprezentat capul de bour al Moldovei, iar pe cel de-al doilea, acvila cruciată a Țării Românești; scuturile erau timbrate de o coroană princiară închisă, stemă ce se găsește pe un castron de argint și pe un pahar de porțelan glazurat în culorile tricolore, ambele expuse cu această ocazie. ■

Cristina ANGHELUȚĂ

Veșnicul „nenea Iancu“

George V. GRIGORE

Pe 1 februarie a fost ziua lui nenea Iancu. Adică a lui Ion Luca Caragiale, marele nostru dramaturg. S-au împlinit 169 de ani de la nașterea sa. Pentru cei care nu știu, a scris și poezii, tare frumoase. Cam dulci-amărui aceste poezii... Să citim una din ele:

Odă copilului - lui Amor sau Eros

Umbli hoinărind prin lume
ca un orb, la ochi legat,
Și de câtă vreme-acuma
pe la mine n-ai mai dat!

Prăpădești tu de pomană
prețioase-ți săgeți,
Să te-alegi cu hulă numa
de l-atâți ingrați poeți...

Te-am vorbit eu rău vreodată?
vinovat cu ce ți-am fost?
De mă horopsești uitării,
tu, copil frumos și prost?

A! de-ai ști cum mângâi încă
urmele unde-ai rănit!
Cu ce dor mi-aduc aminte
cât atunci am pățimit!

Vino, crudele, cu pieptul
gata dezvelit te-aștept;
Nu cu una, dă cu două!
săgetează drept în piept!

Și pe maică-ta zeiță,
jur că n-am să te hulesc:
Mai omoară-mă odată,
să mai simt că iar trăiesc!

Frumos, nu? Și nu știu dacă îi cunoașteți fotografia. Era tânăr, avea o privire sfredelitoare care parcă anunța furibundul comentator al societății de mai târziu. „La Mulți Ani“ opere tale nemuritoare, nene Iancule! ■

Glose aniversare - 6 februarie

Geo Bogza, „paznic de far“

 Prof. Marin IANCU

În luna februarie, pe data de 6, s-au împlinit 113 ani de la nașterea lui Geo Bogza. Membru de primă mărime al mișcării avangardiste românești, rămasă în posteritate ca un grup de oameni aleși, inspirați și plini de elanuri lirice, exaltați și originali, Geo Bogza a fost omul care pare să fi avut geniul prieteniei. Născut cu mai bine de un secol în urmă la Ploiești, în ziua 6 februarie 1908, Geo Bogza a fost martorul unei lungi perioade de mari frământări istorice și literare. După primele sale încercări lirice risipite prin revistele „unu“, „Meridian“ și în alte publicații contaminate de noul spirit avangardist, cu deosebire în revista „Urmuz“, editată la Câmpina, în ianuarie 1928, Geo Bogza se va manifesta în poezie, proză și, cu deosebire, în gazetărie, unde, spirit activ și inventiv, va reuși să abordeze cele mai diverse genuri în modalități cu totul originale. Alături de Sașa Pană, cu șase ani mai mare, „un mare prieten și animator“, autorul volumelor Jurnal de sex (1929) și Poemul invectivă (1933) se îndreaptă spre „linia aeriană, încântătoare“ a versului cu același patetic nonconformism și febrilă angajare în luptele de idei ale epocii. În mijlocul acestor evenimente, Geo Bogza adoptă o poziție radicală și incisivă, jucând un rol de prim rang în spectacolul avangardei românești interbelice, căreia i s-a dăruit cu toată ființa sa. În această primă etapă, de fervent susținător al unui manifest iconoclast, Geo Bogza este însoțit de atracția spre „facerea poetică“, în cea mai integră optică avangardistă, modernistă, fără trădări și oscilații. „Scrisul, o acțiune în panică, susținea Geo Bogza într-o încercare de definire a poeziei. E ca o fugă dezesperată după aer pe o planetă cu atmosfera rarefiată. Un spasm și un scrâșnet de fiecare clipă. O apariție cu sângele în flăcări, cu buzele crăpate de o sete fără elixir. Imposibilitatea de a găsi un gând care să nu ardă, o imagine care să nu ne fie în același timp o rană pe retină. Imposibilitatea ideii de confort. Poetul va colabora la mai toate revistele și ziarele acestor timpuri atât de distorsionate, impunându-se ca una dintre cele mai fascinante prezențe creatoare, un liric profund, „un poet modern tulburător“.

Printre medalioanele închinatelor unora dintre scriitorii încadrați în aceeași mișcare avangardistă, textul lui Ilarie Voronca despre generosul Geo Bogza se dovedește ilustrativ tocmai prin surprinderea cu o rară acuitate a „stărilor sufletești fundamentale“ proprii acestui temperament rebel îndrăgostit iremediabil de poezie: „Acea horă de panglici în prietenie, scrie Ilarie Voronca, trecând prin ochiul aerian al lui Fundoianu, în convorbirile îndelungi

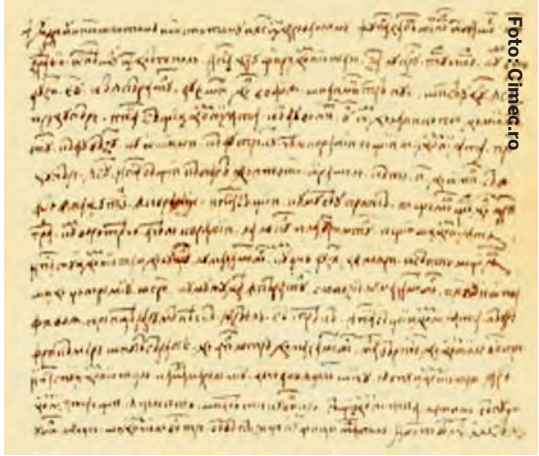
despre poem, cu o înțelegere peste oră - când vor putea fi ele rezumate? - odihnită în certitudinea glasului și elanului cunoscut al lui Roll, trebuia în popasul de la 25 de ani să mă ducă până în inima ta, prietene Geo, să-mi deschidă cu intrarea într-o odaie care nu te-ar putea conține, o perspectivă de oglinzi succesive, cu jocul imaginilor fugărindu-se ca niște cercuri în vuiet de spume, până în clătinarea peste heleștaie a stelelor și a minții. Din timp în timp, sângele tău, ca un copac masiv cu sertarele pline de sucuri și de ecouri, lasă să cadă pe fruntea și pe palmele mele acele epistolare frunze de evocări și de extaze, sub coaja de alună a fiecărui cuvânt amintirea și bucuria cunoașterii fiind gemene“.

După texte de pură vibrație adolescentină de prin anii 1931, ca în poemul Tăcerea deslănțuită, unde „frumusețea“ are incandescența jerbelor vulcanice („Acum își împlinea poetul gândul lui de tăcere universală / strănsese-n dinți virtutea ruginei din gâtleejuri / ca pe o glandă o grefase în trupul zgomotoșilor / și a doua zi orașul se zvârcolea în panică / tăcerea îngrozitoare cu care își chinuise prietenii și câinii / se întindea ca o pecingine în glasul vorbăreților“), Geo Bogza își păstrează în versurile de mai târziu verva susținută în viziuni provocate de marile dezastre ecologice și morale, precum în Poem petrolifer (1934) sau în Cântec de revoltă, de dragoste și moarte, scris în 1930, dar publicat în 1945, un poem în unsprezece părți, în versete perfect strunjite, cu asociații care mai de care mai stupefiante slujind reprezentării unei enigmatice „fecioare galbene“: „Fecioară galbenă rudă cu nebunia, cu sinuciderea și cu celelalte privilegii înspăimântătoare ale dragostei și biologiei, / așa cum ochiul șarpelui e rudă cu trîlul înghețat în gușa privighetoarei...“ În ciclurile unitare de versuri din primii ani dedicați poeziei, Geo Bogza își exprimă cu mult entuziasm înțelegerea față de proza de tip reportaj, ajungând în acest fel

părintele unei specii noi, reportajul literar. „Din aceste trei elemente de bază ale gazetăriei moderne, se exprima scriitorul, cel ce scrie rândurile de față și-a ales reportajul. El nu este încă un reporter, dar are cea mai fierbinte dorință să devină.“

Suflet spectaculos, de o delicatețe cumpănită cu o angajare incisivă...

Documente ale unui timp istoric, inspirate din miezul fierbinte al faptelor, prozele lui Geo Bogza trimit, fiecare în parte, spre câte o altă specie, confesiune, nuvelă sau roman epopeic. S-a spus, în acest sens, că Țara de piatră s-ar apropia de confesiune, după cum Moartea lui Iacob Onisia și 175 de minute la Mizil ar avea toate atributele proprii unei nuvele. Străbătute de o profundă vibrație poetică, chiar dacă nu notele atât de incantatorii din textele lui Ilarie Voronca din volumul Act de prezență (1932), reportajele prezente în Țări de piatră, de foc și de pământ (1939) sunt de o mare bogăție cromatică, savuroase pe alocuri prin expresivitatea asocierilor imagistice de o pregnantă originalitate, anunțând, prin viziune și prin tehnicile de o mare diversitate, imediat următoarea sa scriere, capodopera Cartea Oltului (1945). Paginile din Lumea petrolului (1934) și Tăbăcarii (1934), ilustrează magistral poetica reportajului prin ideile pe care autorul le formulase chiar în acest an. Ca poem al iubirii și al desăvârșitei frumuseți a naturii, Cartea Oltului, subintitulată la ediția din 1976 „Statuia unui râu, ilustrează „o altă dimensiune a Destinului“ (Laurențiu Ulici): „Pe sub ramurile a două șiruri de brazi, căpățana de piatră din care a izvorât Oltul se mai zărește o dată. Ultima dată. Apoi, dispare pentru totdeauna, și, din acea clipă, într-o parte și alta încep să se ridice pereții tot mai înalți și plini de amenințare. Iar izvorul, pornit să se preschimbe în râu, pe un drum din ce în ce mai primejdios, spre adâncimi de nebănuire, coboară. Panta domoală a podișului abia a rămas în urmă, când în viața Oltului se și ivesc - pline de zburcături și de o puternică frumusețe - cascadele. Căzând, apa flutură ca o perdea în bătaia vântului“. Scriitorul înregistrează lucruri pe care le-a văzut și întâmplări la care a asistat. De un senzațional unic, tablourile au măreția și tonul epopeilor homerice. La urma urmei, deși după asemenea pagini ne este tot mai greu să stabilim cărei specii literare i-ar putea aparține această uluitoare operă literară, cu tot parfumul ei de esențe intraductibile, Cartea Oltului rămâne, în definitiv, „o densă carte de filosofie a naturii și a istoriei și chiar de filosofie a omului, o meditație de un interes deosebit asupra destinului uman.“ (Lucian Raicu). Suflet spectaculos, de o delicatețe cumpănită cu o angajare incisivă, febrilă și radicală în luptele de idei ale epocii, Geo Bogza s-a bucurat de faima unui personaj cu adevărat fascinant. ■

500 de ani de ani de la Scrisoarea lui Neacșu din Câmpulung

Primarul și viceprimarul municipiului Câmpulung Muscel, Elena Lasconi și Nicolae Zaharia, au făcut demersuri pe lângă factorii de decizie din domeniul culturii naționale pentru ca anul acesta, la împlinirea a o jumătate de mileniu de la apariția Scrisorii lui Neacșu din Câmpulung, cel mai vechi document păstrat scris în limba română, urbea să fie declarată „Capitala scrisului românesc“. Cei doi au avut discuții cu reprezentanți ai Arhivelor Naționale, Ministerului Culturii, Administrației Prezidențiale, dar și cu vicepreședintele Academiei Române, Victor Voicu.

Scrisoarea lui Neacșu

„Mudromu I plemenitomu, I cistitomu I bogom darovanomu jupan Hanăș Bengner ot Brașov mnogo zdravie ot Nécșu ot Dlăgopole. (= Preaînțeleptului și cinstitului, și de Dumnezeu dăruitului jupân Hanăș Bengner din Brașov multă sănătate din partea lui Neacșu din Câmpulung, n. n.).

I pak (=și iarăși) dau știre domnie tale za (=despre) lucrul turcilor, cum am auzit eu că împăratul au eșit den Sofia, și amintrea nu e, și se-au dus în sus pre Dunăre.

I pak să știi domniia ta că au venit un om de la Nicopole de miie me-au spus că au văzut cu ochii lor că au trecut ciale corăbii ce știi și domniia ta pre Dunăre în sus.

I pak să știi că bagă den toate orașele câte 50 de omin să fie de ajutor în corăbii.

I pak să știi cumu se-au prins nește meșter(i) den Țarigrad cum vor treace ceale corăbii la locul cela strimtul ce știi și domniia ta.

I pak spui domniie tale de lucrul lui Mahamet beg, cum am auzit de boiari ce sunt megiaș(i) și de generemiiu Negre, cum i-au dat împăratul sloboziie lui Mahamet beg, pe io-i va fi voia, pren Țeara Rumânească, iară el să treacă.

I pak să știi domniia ta că are frică mare și Băsărab de acel lotru de Mahamet beg, mai vartos de domniile voastre.

I pak spui domnietale ca mai marele miu, de ce am înțeles și eu. Eu spui domnietale iară domniata ești înțelept și aceste cuvinte să ții domniata la tine, să nu știe umin mulți, și domniile vostre să vă păziți cum știți mai bine.

I bog te veselit. Amin.“ (=Și Dumnezeu să te bucure. Amin). (Apud Hurmuzachi - Iorga. Documente, XI, 843). ■

 Cristina ANGHELUȚĂ

19 februarie - Ziua Constantin Brâncuși, sărbătoare națională

La 19 februarie este omagiat unul dintre cei mai mari sculptori ai secolului XX, Constantin Brâncuși, de la a cărui naștere sărbătorim 145 de ani. La nivel național Ziua Constantin Brâncuși este marcată anual începând din 2016. Sursa principală de inspirație a artistului o reprezintă arta populară românească, el reușind să îmbine simplitatea acesteia cu rafinamentul avangardei pariziene. Lucrările sale exprimă viziunea țărânului român asupra lumii înconjurătoare, artistul renunțând la elementele secundare prezente până atunci în sculpturi, în favoarea evidențierii esenței lucrurilor. „Arta trebuie să fie realitatea însăși. Arta nu este o evadare din realitate, ci o intrare în realitatea cea mai adevărată, poate în singura realitate autentică. Ceea ce mulți numesc abstract este cel mai pur realism, deoarece realitatea nu este reprezentată de forma exterioară, ci de ideea din spatele ei, de esența lucrurilor“, mărturisea artistul în cugetările sale, prezentate de Teodor Danalache. Un prim pas în instituirea acestei zile l-a făcut scriitorul Laurian Stăncescu, președinte al Fundației Ideea Contemporană,

Autoritățile administrației publice centrale și locale pot organiza și/sau sprijini logistic și material manifestări cultural-artistice dedicate acestei zile

primul care a făcut o ruptură radicală cu trecutul imediat. (...) Formele sale simple, liniștite, ieșite din comun, totuși pregnante și aproape abstracte, reflectă o serie de atitudini creatoare care au devenit fundamentale în dezvoltarea artei plastice moderne“.

Plecarea lui Brâncuși, pe jos, la Paris

Constantin Brâncuși s-a născut la 19 februarie/2 martie 1876, în satul Hobița (comuna Peștișani). De la meșterii acestui sat, așezat în partea de nord-vest a județului Gorj, pe drumul ce leagă orașul Târgu Jiu de localitatea Tismana, și îndeosebi de la tatăl și de la bunicul său, a învățat marele sculptor priceperea de a ciopli lemnul care, în mâinile sale, prindea viață, potrivit www.muzeugorj.ro. După școala primară, urmată în parte la Peștișani și în parte la Brediceni, perioadă când a muncit și ca ucenic la Târgu Jiu, Slatina și Craiova, a reușit să intre la Școala de Arte și Meserii din Craiova (1894-1898), iar în 1895 a fost admis la specializare la secția de sculptură în lemn a școlii, se arată în lucrările „Membrii Academiei Române/1866-2003“ (Editura Enciclopedică / Editura Academiei Române, 2003) și „Constantin Brâncuși“, semnată de Mircea Deac (Editura Meridiane, 1966).

În 1897, a călătorit la Viena, unde a lucrat în secția de finisare artistică a unei fabrici de mobilă. După terminarea Școlii de Meserii, Brâncuși a plecat la București, unde s-a înscris la Școala de Belle-Arte, pe care a absolvit-o în 1902. În timpul studenției, a realizat „Bustul lui Vitellius“ (1898) și „Capul lui Laocoon“, pentru care a primit medalia de bronz. În 1904, a plecat pe jos spre Paris, făcând popasuri la Budapesta și Viena. În 1905, s-a înscris la Școala Națională de Arte Frumoase din capitala Franței, lucrând în atelierul de sculptură al lui Antonin Mercié. După un an, a expus la Salonul de toamnă trei lucrări: „Copilul“, „Orgoliul“ și „Portretul lui M.G. Lupașcu“.

„Sărutul“, prima operă importantă

În 1907, a petrecut o scurtă vreme în atelierul lui Auguste Rodin, notează www.icr.ro. Părăsește atelierul acestuia după doar trei luni, convins că „la umbra marilor copaci nu crește nimic“ și închiriază un spațiu pe strada Montparnasse, unde își amenajează atelierul. La trei ani după sosirea la Paris a sculptat „Rugăciunea“. În 1908, Brâncuși a realizat „Sărutul“, prima sa operă majoră, precum și „Cumînțenia

pământului“.

În perioada care a urmat a lucrat mult, expunând la Salonul Oficial din Paris și la Expoziția „Tinerimii Artistice“ din București. Lucrările sale au fost prezentate apoi în numeroase expoziții din întreaga lume: Amsterdam, Boston, Chicago, Haga, Londra, New York, Paris etc.

Anul 1915 marchează o premieră în cariera lui Constantin Brâncuși, primele lucrări în lemn: „Cariatide“, „Fiul risipitor“ și altele. De asemenea, a finalizat și „Noul născut“.

Prima versiune a „Coloanei fără sfârșit“ în 1918

În 1918, a realizat, în lemn de stejar, prima versiune a „Coloanei fără sfârșit“, definitivată și

Foto: Ziarul Unirea, Pinterest

inaugurată mai târziu, împreună cu celelalte elemente ale Ansamblului Monumental „Calea Eroilor“, la Târgu Jiu. Creat între anii 1937 și 1938, în aer liber, faimosul ansamblu, emblemă a municipiului Târgu Jiu, este format din Coloana Infinitului, Poarta Sărutului, Alea Scaunelor și Masa Tăcerii și a fost ridicat în memoria eroilor căzuți în Primul Război Mondial, fiind inaugurat la 27 octombrie 1938, scrie centrulbrancusi.ro.

Constantin Brâncuși a refuzat să participe la orice manifestare publică, în semn de protest față de ocupația nazistă. În România, în epoca socialistă, Brâncuși a fost contestat, fiind considerat „un reprezentant al burgheziei decadente“, se arată pe site-ul webcultura.ro. Artistul a refuzat să aibă o dublă cetățenie până spre sfârșitul vieții, dar, din cauza refuzului constant de a fi reprimat în România, a acceptat, în 1952, să devină și cetățean francez.

Cu toate că se bucura deja de recunoaștere artistică la nivel mondial, Brâncuși a continuat să-și ducă viața ca un simplu țărân român, până în ultimele clipe din viață. Constantin Brâncuși a murit la 16 martie 1957, la ora 2 dimineața, iar la 19 martie, a fost înmormântat în cimitirul Montparnasse din Paris. Sculptorul român a dorit să lase moștenire României toate lucrările sale nevândute și uneltele, dar autoritățile acelor vremuri au refuzat. Abia în 1964, Brâncuși a fost „redescoperit“ în țara natală, iar ansamblul monumental de la Târgu Jiu a putut fi restaurat, după ce fusese abandonat și aproape dărâmat. Din cele peste 200 de lucrări ale sale, foarte puține se mai află în țară (la Târgu-Jiu, Craiova, Buzău și București), majoritatea acestora putând fi admirate în cele mai mari muzee și colecții din lume. La 3 iulie 1990, Constantin Brâncuși a fost ales membru post-mortem al Academiei Române, iar la 125 de ani de la nașterea sculptorului, anul 2001 a fost declarat, prin hotărâre a Guvernului României, Anul Brâncuși, sărbătorit și în cadrul UNESCO. ■

George V. GRIGORE

Două secole de la Revoluția condusă de Tudor Vladimirescu

Acum două secole izbucnea mișcarea de emancipare națională după un „secol fanariot” în care dominația otomană a atins apogeul în Țările Române, prin intermediul unor domni străini de origine greacă, locuitori ai cartierului Fanar din Constantinopol.

Tudor Vladimirescu (1780 - 28 mai 1821) a fost figura emblematică a Revoluției de la 1821 fiind comparat cu George Washington deși destinul său s-a încheiat tragic și mișcarea sa revoluționară a fost înfrântă. A marcat însă începutul mișcării de emancipare națională a românilor și, alături de figura lui Mihai Viteazul, a reprezentat o sursă de inspirație pentru mișcarea revoluționară de la 1848 și, mai târziu, pe cea unionistă de la 1859.

Tudor Vladimirescu s-a născut în satul Vladimir din Gorj, într-o familie de moșneni. La 12 ani a fost trimis să servească în casa boierului Ioan Glogoveanu, din Craiova, unde a învățat carte în limba greacă, copilul remarcându-se prin inteligență și spirit de inițiativă. A devenit rapid administratorul moșiei și a călătorit din Balcani până la Viena, fiind implicat în exportul de vite și cereale, prilej cu care a învățat și limba germană. S-a emancipat treptat de sub tutela fostului său protector, acumulând o avere destul de consistentă din comerț și cumpărând pământ.

În jurul anului 1800 Tudor Vladimirescu a construit la Cerneți o culă ce dăinuiește și astăzi și îi poartă numele, după incendierea orașului de către turci, la sfârșitul secolului al XVIII-lea și începutul secolului al XIX-lea. În 1806 a intrat oficial în rândurile pandurilor - un corp de armată cu obligații semipermanente, o „miliție” locală din Oltenia, și a fost numit vătaf de plai la Cloșani, funcție pe care a deținut-o până la 1820. În această calitate a participat la războiul ruso-turc din 1806-1812, fiind recompensat de oficialitățile ruse cu Ordinul Sfântului Vladimir, clasa a III-a. A locuit temporar la Viena în 1814, în timpul lucrărilor Congresului de Pace care a reglementat pacea europeană după epoca războaielor napoleoniene, fiind interesat de problemele politice și diplomatice ale epocii în noul context european.

A ridicat „norodul la arme pentru obștescul folos”

La 18 ianuarie 1821 a fost declanșată mișcarea revoluționară condusă de Tudor Vladimirescu, după moartea domnitorului fanariot Alexandru Șuțu. Tudor Vladimirescu fusese desemnat să ridice „norodul la arme pentru obștescul folos” de boierii ostili fanarioților, din „partida națională”, în frunte cu Grigore Ghica și Barbu Văcărescu.

La 23 ianuarie 1821, Tudor Vladimirescu va emite primul program al mișcării revoluționare - Proclamația de la Padeș, adresat către tot „norodul omenesc” din Țara Românească, și care cuprinde o serie de revendicări și îndemnul la răsturnarea elitelor fanariote acuzate de corupția, sărăcia și decăderea țării.

„Fraților locuitori ai Țării Românești, veri de ce neam veți fi! Nici o pravilă nu oprește pe om a întâmpina răul cu rău! Șarpele cand

Foto: Bibliotell

îți iasă înainte, dai cu ciomagul să-l lovești, ca să-ți aperi viața, care mai de multe ori ni se primejduiește din mușcarea lui. Dar pe balaurii care ne înghit de vii, căpeteniile noastre, zic, atât cele bisericești, cât și cele politicești, până când să-i suferim a ne suga sângele din noi? Până când să le fim robi? Veniți dar, fraților, cu toții, cu rău să pierdem pe cei răi, ca să ne fie nouă bine! Veichiul lui Dumnezău, prea puternicul nostru împărat, voește ca noi, ca niște credincioși ai lui, să trăim bine. Dar nu ne lasă răul ce ni-l pun peste cap căpeteniile noastre! [...] Să să aleagă căpeteniile noastre cei care pot să fie buni. Aceia sunt ai noștri și cu noi dinpreună vor lucra binele, precum ne sunt făgăduiți. Nu vă leneviți, ci siliți să veniți în grabă cu toții; care veți avea arme, cu arme, iar care nu veți avea arme, cu furci de fier și lănci; să vă faceți de grabă și să veniți unde veți auzi că se află adunarea cea orânduită pentru binele și folosul a toată țara. Și ce vă vor povățui mai marii Adunării aceia să urmați și unde vă vor chema ei acolo să mergeți. Că ne ajunge, fraților, atâta vreme de când lacrimile de pe obrazele noastre nu s-au uscat. Și iar să știți că nimenea dintre noi nu este slobod [...], ca să să atingă macar de un graunți, de binele sau de casa vreunui neguțător, oroșan sau țăran sau de al vreunui lăcuitor, decât numai binele și averile cele rău agonisite ale tiranilor boieri să să jertfească: însă al cărora nu vor urma nouă - precum sunt făgăduiți - numai al acelor să să ia pentru folosul de obște!”

Conținutul prea revoluționar al „Proclamației de la Padeș” i-a speriat pe boieri care au încercat să îl oprească pe Tudor Vladimirescu trimițând fără succes corpuri de oaste pentru a-l opri și apoi complotând activ pentru a-l elimina. Diplomat, Tudor a încercat să asigure Poarta Otomană că poporul s-a revoltat din cauza corupției și opresiunii elitelor fanariote. Deși a intrat în București fiind primit cu entuziasm și a preluat de fapt conducerea țării, în primăvara lui 1821, fiind numit de popor „Domnul Tudor”, Vladimirescu a eșuat din cauza venirii armatei revoluționare grecești a lui Alexandru Ipsilanti. Ambele acțiuni revoluționare au fost dezavuate de Rusia și Austria iar în acest context conștient de iminenta acțiune

Începutul mișcării de emancipare națională a românilor

armată otomană, Vladimirescu i-a cerut lui Ipsilanti să treacă Dunărea la sud pentru a lupta cu turcii, pentru a nu transforma țara în teatru de război.

Tudor Vladimirescu a căzut victimă unui complot al eteriștilor, susținuți și de boierimea locală, care l-au arestat prin trădare din propria tabără de la Golești la 21 mai, fiind ucis la Târgoviște, în noaptea de 27 spre 28 mai 1821, sub pretextul colaborării cu otomanii. Mișcarea lui Ipsilanti a eșuat lamentabil, pierzând sprijinul românilor din cauza jafurilor făcute de eteriști și a uciderii lui Tudor Vladimirescu. Armata revoluționară elenă a fost înfrântă de forțele otomane la 19 iunie 1821, lângă Drăgășani, din cauza inferiorității numerice și a incompetenței militare a lui Ipsilanti, care și-a abandonat trupele rămas și a fugit în Transilvania pentru a se salva.

Mărturii de primă mână privind mișcarea revoluționară

Revoluția de la 1821 a fost observată la fața locului de călători și diplomați străini aflați în Țara Românească, care și-au informat guvernele asupra evenimentelor, lăsând mărturii de prima mână privind mișcarea revoluționară, principalii protagoniști, figura și acțiunile lui Tudor Vladimirescu.

Baronul Ludwig Kreuchely von Schwerdtberg (1770-1833), a fost consul al Prusiei în Principate între 1820-1833. A venit la Iași în 1814 ca preceptor al beizadelei Alexandru, fiul domnului Scarlat Callimachi. În 1819 este numit viceconsul al Prusiei la Iași, iar din 1820 devine consul al Prusiei în Moldova și Țara Românească, cu reședința permanentă la București. În rapoartele sale diplomatice a descris trecerea prin Țara Românească a fostului reprezentant diplomatic al Prusiei la Constantinopol, Friedrich Leopold von Schladen din 1820 și evenimentele revoluționare ale anului 1821, cu multe amănunte interesante și o descriere amanunțită a orașului București. În timpul Revoluției din 1821, Kreuchely a rămas pe loc, spre deosebire de ceilalți agenți

Sursa: Arhivele Diplomatice ale Ministerului Afacerilor Externe

Personalități ale Ilfovului

George DUMITRESCU din Cocioc (Periș), poet dedicat și traducător implicat

✍ George V. GRIGORE

Printre personalitățile născute în Ilfov îl amintim azi pe poetul și traducătorul George Dumitrescu (n. 22 aprilie 1901, la Cocioc, Periș, - d. 30 octombrie 1972, București). Fiul lui Toma Dumitrescu, funcționar la CFR, George Dumitrescu a urmat liceul la Ploiești, fiind remarcat de profesorul I.A. Bassarabescu (mai ales datorită compunerii textului pentru imnul școlii, care îl va introduce, după ce va deveni student al Facultății de Litere și Filosofie din București (absolvită în 1924), în cercul revistei „Convorbiri literare”, al cărei secretar de redacție va fi o vreme. În 1925 e numit asistent la Catedra de literatură română și estetică literară, dar nu va face carieră universitară, ci va fi profesor de liceu în Capitală, iar în 1938 obține titlul de doctor în litere al Universității din București (cu teza Poezia lui Cerna). A debutat cu versuri în „Revista copiilor” (1914), colaborând cu numeroase periodice - „Gazeta cărților”, „România viitoare”, „Mișcarea literară”, „Ritmul vremii” (revistă pe care a și condus-o între anii 1925 și 1929), „Falanga” (la care a fost redactor al seriei a doua, între 1926 și 1929), „Gândirea”, „Vremea”, „Universul” și „Liceul”. A publicat și articole, unele dintre ele adunate în volumul „Opinii literare” (1927). Prima plachetă intitulată simplu, „Poezii” (1920), iar în 1928 George Dumitrescu este admis ca membru al Societății Scriitorilor din România. În primele culegeri (Primăveri scuturate (1924), Cântece pentru madona mică (1926; premiata cu Premiul Academiei Române) și Priveliști (1928)), predomină încercările de autodefinire și autosituare a eului liric în lume, având ca principală marcă a identității durerea, o durere fără cauze concrete, explicite, care devine un fel de a doua natură și duce la o alienare specifică. Consemnarea unor aspecte exterioare devine un simplu cadru fizic pentru localizarea unui suflet iremediabil bolnav, revelând prin contrast suferința personală, care îl opune existenței generale. Cumva împietrit, „tot mai pierdut în durere”, el simte că totul îi este străin, că se face „tot mai frig și mai pustiu”, ceea ce îl conduce la o desfășurare textuală monotona, jalonată de titluri elocvente, precum: Destrămare, Pustiu, Suflet tulbure, Litanie, Părăsire, Amurg, Stingere și Întunecare. Dezorientarea, senzația de netăgăduit a lipsei oricărei speranțe, o egală trecere a timpului îl fac să se simtă pierdut „în frig și-n întuneric”, sorbit de „văltoarele neantului”. Deși contemplarea unor „priveliști” îi oferă prilejul evadării în exterior și al realizării unor imagini cu suficiente virtuți plastice, semn al trăirilor pozitive, ca efect al receptării frumuseții luminoase, nealterată de intruziuni, inevitabil ochiul se întoarce spre interior, în „peștera ființei mele”, în care „e negură nebiruită”. Un accident biografic (moartea soției, care a determinat și confesiunea în proză din volumul „Pietate”- 1930) acutizează și mai mult stările negre ale poetului, torturat de amintirea iubitei, generând în volumele ce au urmat, respectiv „Cenușă sfântă” (1930; primind Premiul Societății Scriitorilor Români), „Elegii” (1933; Premiul Societății Scriitorilor Români și Premiul Academiei Române) și „Zăpezi și purpură” (1936), tânguioase evocări și invocări, lamentații despre „sterpului meu infern”, în care „se cuibărește ca o epavă-n port”, „întepenit și mut”, deopotrivă înfricoșat și doritor de moarte. Existența umană devine „groapa mea de umbră”, bântuită de „fantomele singurătății”, ceea ce o face să semene cu un permanent exercițiu de magie neagră: „Tot ferec și desferec peste vreme / Trecutul care fumegă și geme”. Scufundarea în infinitul suferinței poate fi semn al unei detașări

spirituale, al depărtării de orice satisfacție care ar putea veni din modul comun de a trăi. La acest nivel, „nu-i soare și nici negură nu este, / E un imens pustiu fără iertare”, un spațiu/timp poetic în care „ca un ocnăș în salină / Am săpat blocuri de cleștar și lumină”.

După o pauză de 20 de ani, în care i-au apărut plachete cu versuri pentru copii - personale și traduceri - se depărtează, în general, de tonalitatea sumbră și lamentuoasă în care George Dumitrescu se exprimase anterior. Doar în câteva mai persistă imaginea celui cu „inimă rănită”, „suflet ulcerat”, minte „bântuită și bolnavă” și care poartă pe „fruntea arsă” „tristețea ca un nimb crepuscular”. În rest, poezia sa prezintă o serie de încercări de a fixa crâmpie și momente din natură, în diferite ipostaze, preponderent descriptive, dar și cu inserții meditative. Acestea capătă o pondere mai mare în următoarele volume („Cireș amar” (1967) și „Călător fără vâlvă” (1969)), în care sunt consemnate de multe ori simple gânduri, dispoziții, cugetări fără vreo relevanță deosebită - aspirația spre o existență echilibrată, calmă, armonioasă, senină, netulburată de excese de luciditate sau afectivitate, extazieri în fața naturii, a forței vitale pure, eterne, dar și umbrite meditații despre îmbătrânire și moarte, cu rostiri înțelepte și eticiste despre imuabilitatea condiției umane și imposibilitatea comunicării esențiale între indivizi, despre neîncrederea în divinitate și în viața de dincolo („conștiința e singurul zeu”, care se află - sau nu - în fiecare pământean).

Opera sa literară a cuprins volumele: Poezii (1915-1919), prefață de I.A. Bassarabescu, Ploiești, 1920; Primăveri scuturate, București, 1924; Cântece pentru madona mică, Craiova, 1926; Opinii literare, București, 1927; Priveliști, București, 1928; Cenușă sfântă, București, 1930; Pietate, București, 1930; Elegii, București, 1933; Zăpezi și purpură, București, 1936; Poezia lui Cerna, București, 1939; Amiază, București, 1942; Zvon și joacă de copii, București, 1955; Ce mai faceți, florilor?, București, 1957; Glasuri limpezi, București, 1961; Frăgezimi, București, 1964; Poeme, prefață de Alexandru Piru, București, 1965; Cireș amar, București, 1967; Călător fără vâlvă, București, 1969. Alături de acestea putem adăuga următoarele traduceri, care îi aparțin: O. Visoțkaia, Haide-n horă, București, 1956; Ghicitori populare rusești, București, 1956; I. Akim, Papă Lapte, București, 1959; V. Ardamațki, Aici 11-17..., București, 1960 (în colaborare). Poet dedicat și traducător implicat, George Dumitrescu a lăsat o operă amplă care trebuie cunoscută.

Seninătate

George Dumitrescu

În noaptea grea ce crește și-asupra-mi s-a lăsat
Cu svonuri năbușite de tunet depărtat
Și cu sclipiri dințate de fulgere albastre –
Se sbat nepotolite gândurile-mi sihastre...

Departa-mi ești și totuși aproape mi te simt
Ușoară ca parfumul pe care-abia-l simt
Gingașă ca zefirul ce susură agale-
Și dulce cum e seara în țări orientale.

De atâtea ori, în ceasuri de veghe și de dor,
Mi-ai răsărit în minte, balsam alinător,
Te aplecai sfioasă la masa mea, pe când
Înlănțuiam imagini ce-mi scăpărau în gând.

Se lumina odaia, portretele sticliau,
Perdelele, ca prinse de vânt, se-nfiorau
Și-n vraja ce-mirată-urma să se înbine
Orice ungher, în taină, îmi glăsuia de tine...

Tu poate dormi acuma... Cu fruntea mângaiată
De aripa tăcerii, cu fața-ntretăiată
De umbră și lumină, topită-n dulce lene,
Te văd surâzătoare cu visul între gene.

Cum stai așa cumine, cu mâinile de floare
Sub tâmpla ce svâcnește în tresăriri ușoare,
Asupra ta veghează înflorată și mut,
Tot sufletu-mi ce râde și plânge nevăzut.

O, dormi, o dormi, curată ca zările marine,
Pierdută-n feeria poveștilor senine...

Aș vrea să nu te doară – nici când – iubirea mea,
Să treci neștiutoare alături de ea,
Chiar dacă-ar fi ca ochii-mi de plângeri să se stingă,
Și-n trupul meu înghețul final să se prelingă...

Să-ți fie viața lină și troienită-n flori,
Să-ți rădă fericirea în ochii visători,
Să-ți cânte bucuria pe buze totdeauna,
Așa cum cântă seara când se iese luna...

.....

Din noaptea grea ce crește și-asupra-mi s-a lăsat
Cu svonuri năbușite de tunet depărtat
Și cu sclipiri dințate de fulgere speriate –
Trimit să te vegheze gândurile-mi curate... ■

Paul Grunau, directorul Școlii Superioare de Silvicultură din Brănești, 161 de ani de la naștere (26 ianuarie 1860 - 26 ianuarie 2021)

La 26 ianuarie 1860, la Vîlsănești-Argeș, se naștea Paul A. Grunau, personalitate marcantă a învățământului silvic din România. Este descendentul unei familii cu

origini germane. Tatăl său, Adolf Georg Grunau a fost medic curant al unor familii renumite în București, iar bunicul său, col. dr. Johann Georg Andreas von Grünau, născut în Germania, a fost primul conducător al Spitalului Oștirii (între 1831 și 1838), Spitalul Militar Central de astăzi. De numele său sunt legate o serie de realizări ale școlii de silvicultură de la Brănești. Grunau debutează în învățământ ca profesor la Școala de Silvicultură de la Brănești, în 1894, contribuind la înființarea acesteia împreună cu Theodor Pietraru. Din 1897 până în 1907 este director al școlii de silvicultură. În timpul mandatului său, în anul 1902, școala specială de silvicultură capătă rangul de școală superioară. În urma demersurilor făcute pe lângă Ministerul Domniilor, obține trecerea pădurii Pustnicu (624 ha) în administrarea școlii de silvicultură pentru practica elevilor. La inițiativa sa se desfășoară o serie de lucrări și amenajări peisagistice și plantații care aveau să schimbe și să înfrumusețeze peisajul din vecinătatea școlii. În 1904 înființează o plantație de stejar pe malul râului Pasărea, în partea de nord a liceelor, plantație care astăzi poartă numele Parcul (Arboretul) Grunau. Odată cu mutarea școlii de silvicultură la București, activează ca profesor la Școala Politehnică din București. După 1907 până la ieșirea la pensie, în 1933, a fost referent al Consiliului Tehnic al Pădurilor și șef al Serviciului Plantații al Direcției Tehnice a Administrației Forestiere a Statului. S-a stins la 6 octombrie 1936 în București. ■

Sursa: wikipedia.org

✍ prof. Marius-Ovidiu SEBE

De la Cetatea Voluntărească la orașul Voluntari

✍ prof. Marius-Ovidiu SEBE

Orașul Voluntari era numit în trecut „Cetatea Voluntărească”. Este cel mai mare centru urban al Ilfovului, din punct de vedere demografic. Orașul este situat între două cursuri de apă: Colentina și Pasărea, iar de-a lungul acestora s-au format câteva din cele mai vechi localități din această parte a țării: Plumbuita, Fundeni și Colentina, Tunari, Ștefănești și Afumați. Cea mai mare parte a acestui teritoriu făcea parte din întinsele păduri ale Vlăsiei, care au dispărut parțial, făcând loc suprafețelor agricole și locuibile.

Din suprafața acoperită cu păduri au rămas câteva dense fragmente, așa cum sunt actualele păduri Tunari, Andronache, Vulpachi, Pasărea. Pe actualul teritoriu al orașului se regăsesc doar trei fragmente din întinsul Codru al Vlăsiei (Pădurea Băneasa, Pădurea Ștefănești și Pădurea Andronache). În prezent se constată antropizarea reliefului prin volumul masiv de construcții, prin sistematizarea spațiilor verzi și amenajarea pădurilor.

De la Tătărani încoace

La sfârșitul secolului al XIX-lea, pe teritoriul actual al orașului singura localitate existentă era satul Pipera (denumit și Tătărani), arondat comunei Băneasa-Herăstrău din plasa Dâmbovița a județului Ilfov. Satul avea 122 de locuitori și în el funcționa o mașină de treierat și o biserică. În 1925, satul este consemnat ca parte a comunei Colentina-Fundeni. În această perioadă, a fost fondat și satul Voluntari, sub numele de Cetatea Voluntărească, pe care au fost împroprietăriți luptătorii voluntari din Primul Război Mondial. Până în 1936, satul „Cetatea Voluntărească” a aparținut comunei Colentina. Aceasta a fost desființată și înglobată în orașul București.

În 1950, satele Voluntari și Pipera au fost incluse în raionul 1 Mai al orașului republican București, din care au făcut parte până în 1968. Atunci, comasate într-un singur sat, cu numele de Voluntari, au alcătuit o comună suburbană a municipiului București. În 1981, comuna a trecut în Sectorul Agricol Ilfov din subordinea municipiului București, sector devenit în 1997 județul Ilfov. În 2004, comuna Voluntari a fost declarată oraș. Orașul Voluntari integrează în componența lui teritorială două zone distincte ca localizare geografică: zona din jurul DN2 și cartierul Pipera.

Două monumente importante

Singurul obiectiv din orașul Voluntari inclus în Lista monumentelor istorice din Ilfov ca monument de interes local este biserica „Sfântul Ilie” (Pipera-Tătărani), datând din secolul al XVIII-lea. Biserica este clasificată monument de arhitectură și se află localizată în cartierul Pipera. Biserica exista în secolul al XVII-lea alături de un schit de călugări care aparțineau Moșiei Tătărani, zestre a domniței Ralița Crețulescu, fiica clucerului Iordache Crețulescu. Din alt document (15 februarie 1788), aflăm că schitul și biserica erau sub conducerea unchiului Raliței, monahul Ioil, care a întreținut bunăstarea lăcașului. În 1768, în urma unei năvăliri turcești, biserica a fost vandalizată, iar obiectele de cult au fost năruite sau pierdute, acestea fiind înlocuite anevoios de preoți. Armatele turcești au aruncat clopotul cel mare în lac. În 1807, fiul Raliței, Alexandru Crețulescu, a moștenit de la mama sa moșia împreună cu biserica și schitul, iar opt ani mai târziu l-a numit administrator pe ieromonahul Ambrozie. Schitul de călugări a fost desființat în timpul secularizării averilor

mănăstirești, iar biserica a rămas parohială pentru locuitorii fostului sat Tătărani. În 2009, la finalizarea unor reparații importante, biserica a fost resfințită de protosinghelul episcop Versanufie Prahoveanu. Biserica Sfântul Ilie nu are ctitorul cunoscut și nici anul construcției sale, dar ca obiecte de valoare sunt patru icoane pictate în ulei, care datează din anii 1885 și 1897, însemnate cu anii respectivi și înscrisul „pictor necunoscut”. Lăcașul are altar,

naos, pronaos și pridvor închis, este zidit din cărămidă, are o singură turlă și iconostasul din lemn cu icoane simple, iar pictura în frescă este realizată de un artist necunoscut.

În orașul Voluntari mai există Biserica Adormirea Maicii Domnului Pipera, situată pe Bulevardul Pipera nr. 61. Biserica Sfânta Maria, ortodoxă construită în stil maramureșean, are o colecție de icoane din Școala D. Nicula Făgăraș, Sibiu și din zona Munteniei. Biserica este patronată de Maica Domnului a cărei Sfânta Icoană s-a dovedit a fiind împlinitoare a dorințelor. Mai există Biserica Voluntari, aflată pe str. Tudor Vladimirescu, apoi Biserica Eroilor (str. Popa Șapca, nr. 1). Biserica Parohia Irina se află pe str. Erou Mircea Marinescu, nr. 10. Are hramul Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil și a fost ridicată în anul 2000 de familia dr. Pavel și Maria Chirilă pentru a sluji drept paraclis al Centrului Medical „Naturalia”.

Biserica Sfântul Apostol Andrei din Voluntari (Strada Boja 73) a fost ctitorită în 2006 de primarul Florentin-Costel Pandelescu, pe un teren donat de Maria Rosetti. Construcția Bisericii a durat trei luni, fiind înfrumusețată cu obiecte de cult, cărți, icoane pictate, clopotniță, străni sculptate în lemn de stejar, instalație electrică și termică și stație de

amplificare. La 1 aprilie 2007, biserica a fost sfințită de Preasfințitul Episcop Vicar Sebastian Ilfoveanu. Biserica are hramul Sfântul Apostol Andrei, sărbătorit la 30 noiembrie.

Pe raza orașului se află și alte lăcașuri aparținând altor culte religioase. În 2014, cu binecuvântarea Preafericitului Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, a avut loc sfințirea pietrei de temelie pentru o nouă biserică din zid cu hramurile „Sfântul Mare Mucenic Dimitrie, Izvorătorul de Mir” și „Sfântul Ioan Iacob de la Neamț”, în cartierul Pipera.

Cea mai impunătoare este Catedrala „Intrarea Domnului în Ierusalim”, cu o capacitate de peste 3.000 de credincioși, înaltă de 60 de metri, dotată cu cinci clopote, având în total cinci tone, acționate „din buton”, un buncar pentru 10.000 persoane, două lifturi, pentru fiecare aripă, iar în jur, un parc de trei hectare.

Monumente de for public sunt două pe raza orașului. „Monumentul Eroilor Voluntari - Statuia eroilor voluntari din Primul Război Mondial”, situat în parcul din fața primăriei și Monumentul „Voluntarilor Ardeleni”, situat în Parcul Florilor, ridicat în 2008. Este dedicat voluntarilor ardeleni care au luptat în Primul Război Mondial pentru reîntregirea României.

Localitatea Voluntari a luat ființă prin împroprietărirea voluntarilor ardeleni prin legea din 1921. Nucleul l-a reprezentat parcelarea denumită „Cetatea Voluntărească”. În preajma celui de-al Doilea Război Mondial localitatea a fost extinsă prin parcelarea Olanița, o parcelare de mai mici dimensiuni, parțial adiacentă primei, de formă alungită, având ca direcție principală șoseaua spre Afumați.

Multe grădinițe și școli

Ca unități de educație pentru cei mici întâlnim Grădinița cu program prelungit nr. 1, Grădinița cu program normal nr. 1, Grădinița Avangarde Kids, Grădinița Niculescu Corina, Creșa Prichindel nr. 1, Creșa Prichindel nr 2, „Bel Sorriso - Școală și Grădiniță”, Grădinița Olga Gudynn, Grădinița Zece. Mai avem Grădinița Montessori, Grădinița Aricel, Grădinița Questfield,

Grădinița Dreamland, Grădinița Tinkerbelle, Alphabet House, Grădinița Universul Copiilor, „La Maison Bleue Grădinița Pipera”, Grădinița Butterfly, Bel Sorriso - Școală și Grădiniță și Școala Germană Hermann Oberth. Ca instituții școlare sunt Școala Primară „Optima”, Școala Voluntari, Școala Generală nr. 1, Școala Gimnazială nr.1 și Școala Gimnazială nr.2, Școala

Gimnazială nr. 3 Pipera-Voluntari, Școala Primară „Zece”, Școala Germană Hermann Oberth, Școala Sfânta Maria, Școala Questfield, Școala Happy Children Academy, Școala Gimnazială Discover, Școala Americană, Școala Japoneză și „British School of Bucharest”.

Ca licee există Liceul Tehnologic „Nicolae Bălcescu”, Liceul Teoretic „Mark Twain” și „Little London International Academy.

Există, de asemenea, Clubul Sportiv Orășenesc Voluntari 2005, care are opt secții și peste 400 de sportivi. Orașul se mândrește și cu un club profesionist de fotbal, FC Voluntari, care activează în Liga I.

Voluntari are și un spital orășenesc, dar și alte unități spitalicești importante. În oraș există și o casă de cultură.

Pe raza orașului se află „Fortul VI Afumați”

Puțini știu despre adevărata „comoară” ascunsă în jurul Capitalei. Este vorba despre Cetatea Bucureștiului. Formată din 18 forturi și 18 baterii intermediare, centura de fortificații a Bucureștiului nu a fost niciodată folosită în scopul în care a fost construită. A fost proiectată la finele secolului al XIX-lea de generalul belgian Henri Brialmont, cel care proiectase și cetățile de la Anvers și Liege.

Pe raza orașului se află „Fortul VI Afumați”, care poate fi vizitat, acesta fiind una dintre cele mai complexe lucrări ale Cetății București. Proiectat înaintea apariției obuzului mină, planurile acestui fort au fost modificate pe parcurs, iar construcția a fost una aparte. Fortul are 9 turele și cele mai multe galerii. Acestui fort i s-a construit și o poternă, pe capitalul lui, legând localele de caponieră. Din această poternă pleacă galeriile și poternele care duc la locale, cupole și semicaponiere. De asemenea, pentru lupta apropiată și flancarea șanțurilor existau și 4 turele, destinate câte unui tun de 75 mm. Camerele garnizoanei au fost modificate prin construirea de bazine, semn al utilizării lui ca depozit. ■

Surse:
wikipedia.org; crestinortodox.ro;
viitorulilfovean.ro; jurnaluldeilfov.ro;
primariavaluntari.ro,
marelerazboi-ilfov.ro, hotnews.ro;
cjilfov.ro;

La aniversară... cu cărți frumoase, daruri prețioase

Horiana PETRESCU, Bibliotecar CCD Ilfov

Așa cum se cuvine, la ceas aniversar, Casa Corpului Didactic Ilfov a pregătit, pentru a marca Ziua Culturii Naționale și împlinirea a 172 de ani de la nașterea poetului Mihai Eminescu, la 15 ianuarie 2021, un eveniment deosebit. De câțiva ani, a devenit o tradiție ca, de 15 ianuarie, Biblioteca CCD Ilfov să organizeze, sub denumirea „Cărți frumoase, daruri prețioase”, expoziția care reunește cărțile cu dedicații și/sau autograful autorilor.

35 de cărți au fost pregătite pentru a fi admirate, chiar dacă doar virtual, în cadrul expoziției de cărți aparținând bibliotecii CCD Ilfov. Cele mai multe au fost dăruite de-a lungul timpului de autorii lor- majoritatea cadre didactice în școlile din județul Ilfov. Așadar, expoziția face legătura cu colecția permanentă din bibliotecă, denumită „Cărțile colegilor noștri”. Ca în fiecare an, expoziția a oferit un cadru minunat de a aduce în prim plan oameni reprezentativi pentru actul de cultură din județul nostru. „A face educație de calitate reprezintă un act de cultură” iar cultură fără CARTE nu se poate. „Fără carte, nu se poate face carte!” Ne-au vorbit despre semnificația culturală a zilei de 15 ianuarie,

făcând un arc peste timp și timpuri: inspectorul școlar general al ISJ Ilfov, prof. Adriana Stoica, directorul CCD Ilfov, prof. dr. Florin Petrescu. Reprezentații cei mai de seamă ai Centrului Județean pentru Cultură Ilfov, directorul Alexandrina Niță și redactorul șef al publicației Condeie Ilfovene George V. Grigore au fixat în cuvinte potrivite trăsăturile definitorii ale creației marelui Poet, mărturisind despre experiența personală, formatoare a întâlnirii cu poezia eminesciană, încă din primii ani de școală. O surpriză deosebită ne-au făcut-o recitându-ne, cu mare sensibilitate, două dintre cele mai cunoscute poezii eminesciene: Și dacă (Alexandrina Niță).... și Lacul (George Grigore).

Un moment special în programul evenimentului l-a constituit lansarea auxiliarului didactic, Ghidul pentru pregătirea candidaților la Examenul de Bacalaureat, pentru disciplina Geografie, apărut la EDP, în 2020 și realizat de un colectiv de profesori de geografie, sub coordonarea prof. univ. dr. Ioan Mărculeț. Deși ar fi meritat o altfel de lansare, cu întreaga echipă de autori și cu coordonatorul - face to face - totuși,

momentul ales a fost unul de neuit deoarece a coincis cu aniversarea zilei de naștere a inspectorului școlar general-adjunct prof. dr. Cristina Petre-Ghiță, care a făcut parte din colectivul de autori. Prof. Cristina Petre-Ghiță ne-a prezentat care au fost pașii de realizare a Ghidului, cum a fost el proiectat ca un instrument eficient de pregătire și în ce constă utilitatea sintezelor părții teoretice și a celor 30 de modele de variante rezolvate. O altă prezență care ne-a onorat a fost cea a prof. dr. Stan Stoica, inspector școlar în cadrul ISJ Ilfov. Autor al mai multor lucrări de referință și auxiliare didactice pentru disciplina Istorie, prof. Stoica a prezentat Manualul de Istorie pentru clasa a VIII-a, la care a lucrat în calitate de coordonator. Apărut la CD PRESS, varianta în limba maghiară, manualul a obținut locul I la licitația MEC.

A constituit o mare bucurie să o vedem și să vorbim cu Ligia Brînzănescu, sora scriitorului Sorin Titel (1935-1985). Interesant a fost să aflăm că domnia sa a văzut postarea de pe pagina de Facebook a Bibliotecii CCD Ilfov, în care, prin câteva cuvinte, aminteam de momentul nașterii talentatului scriitor bănățean, la 7 decembrie 1935 și atașam câteva fotografii cu cărțile existente în biblioteca CCD Ilfov. Aflând de existența noastră dna Ligia Brînzănescu a hotărât să ne facă o donație de cărți din biblioteca fratelui său. Cele 137 de cărți în stare foarte bună sunt valoroase din punct de vedere al conținutului deoarece sunt, în mare parte, opere ale clasicilor literaturii române și străine. Un dar de preț l-au constituit și cele 14 cărți semnate Sorin Titel,

proaspăt reeditate și a sa Colecție de cărți esențiale - mari autori români.

Un gest de mare generozitate, pentru care i-am mulțumit, noi, echipa CCD Ilfov, în frunte cu directorul Florin Petrescu, cum se zice, la scenă deschisă, cu prilejul evenimentului, „transmis” on line celor peste 50 de participanți, reprezentând publicul cu care am împărtășit bucuria noastră. Diploma de grațitudine din partea CCD Ilfov îi va fi înmănată, cu proxima ocazie, de după pandemie, face to face. Multe și calde mulțumiri, aplauze sincere, am fi transmis, dacă ar fi

fost posibil și celor mai mici participanți la activitatea noastră, elevii claselor V - VIII ai Școlii Gimnaziale nr. 2 Voluntari. Aceștia, sub coordonarea prof. Iuliana Arsene, timp de o săptămână, au citit poeziile lui Mihai Eminescu, au recitat, au desenat inspirați de geniul liric eminescian, participând la concursul pe diferite secțiuni, dedicat momentului aniversar din 15 ianuarie 2021. În cadrul activității organizate de CCD Ilfov, prof. Iuliana Arsene a prezentat câștigătorii la secțiunea Recitare-poezie eminesciană și Desen-ilustrație inspirată de opera eminesciană. ■

Profesionalism și empatie

Profesionalism și empatie - Competențe pentru excelență în servicii sociale. Abordarea psiho-socială a persoanelor cu demență

Simona Gabriela LUCA, profesor metodic CCD Ilfov

În cadrul proiectului de parteneriat Erasmus+ CASE (2019-1-SE01-KA202-060416), coordonat de Municipality Linköping din Suedia, la care Casa Corpului Didactic Ilfov este partener cu rol în pilotarea și desfășurarea programelor de formare adresate unui grup țintă format din adulți aparținând unor categorii foarte variate de personal fără un nivel ridicat de specializare, începem în luna februarie 2021 pilotarea cursului on-line: CASE - Care Skills Escalator. Profesionalism și empatie - Competențe pentru excelență în servicii sociale. Abordarea psiho-socială a persoanelor cu demență. Acest curs se desfășoară pe o platformă dedicată, simplă, intuitivă și este rezultatul colaborării și re și implementare a acestor programe în Suedia, Scoția (UK), Spania, Letonia. Cursul este rezultatul colaborării din proiectul CASE. Modul de lucru este on-line, cu materiale simple, prezentate într-o formă atractivă și intuitivă.

Ce veți dobândi participând la acest curs?

Competențe avansate în domeniul social și profesional al îngrijirilor psiho-sociale și abordării complexe a situațiilor persoanelor cu dificultăți sau dezabilități din sfera demențelor, informații și practici la nivel european în domeniul îngrijirilor și serviciilor sociale, dezvoltare profesională și personală la nivel european într-un domeniu sensibil și deficitar în România, un certificat european de participare la un program de formare.

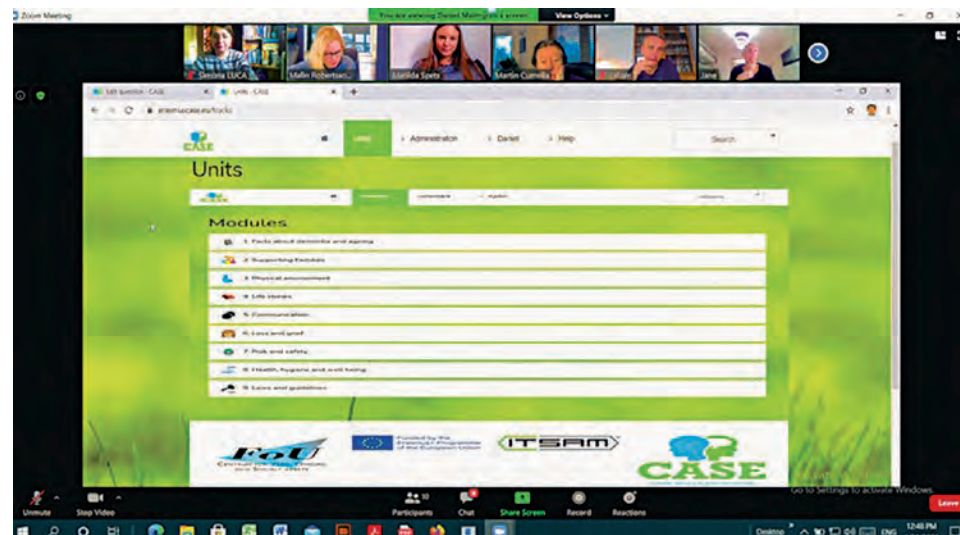
Cine poate participa?

Pot participa cei care lucrează în domeniul asistenței sociale în orice poziție dar au calificare redusă, cei care lucrează (în orice post sau poziție) în centre rezidențiale, de îngrijiri, în companii sau direct cu persoane care au aceste afectări și nu au calificare medicală universitară, cei care învață sau se califică pentru a desfășura

acest tip de activități (elevi ai școlilor post-liceale de asistenți medicali sau cu calificări în zona asistenței sociale), persoane în curs de calificare universitară în domeniul asistenței medicale, asistenței sociale, altor servicii comunitare și persoane care lucrează la nivelul UAT-urilor în domeniul asistenței

medicale sau sociale (mediator social, asistent comunitar).

De asemenea, pot participa cadre didactice care se implică în comunitate în oferirea de servicii sociale, asistență sau sprijin pentru persoane cu dificultăți mentale, demențe (spre exemplu cele care au la clasă elevi care în familie se confruntă cu asemenea probleme). În perioada februarie - martie 2021 este prevăzut programul pilor, cu doar patru module, iar pe parcursul verii se vor deschide grupele pentru întregul program. ■

Pagină coordonată de prof. dr. Florin PETRESCU, director al CCD Ilfov